

"רק כשהורדנו לפצוע את הקסדה בנמה, הבנתי שזה בעצם מפקד היחידה"

סמ"ר (מיל) ארז חלפון מצא את עצמו בתוך רצועת עזה מטפל במפקד היחידה שלו שנפצע, כשהוא מצליח לתמרן בין טיל אר פי ג'י שנורה לכיוונם לבין פינוי מהיה. כעת הוא מספר על אותו מקרה ממבצע צוק איתן, שלימים זיכה אותו בצל"ש מפקד אלוף פיקוד הדרום

גילי אלוני

ומצאתי לעצמי דרך לחזור לשטח הכינוס, ומשם חזרתי פנימה, אל הצוות שלי", הוא אומר, "הרגשתי שיש לי מחויבות לחזור אליהם כמה שיותר מהר".

כשהגיע אל"ם יונתן לבית החולים הוא אובחן כפצוע אנוש, והתברר כי החלטה של החובש בכוח לעשות נקודת לחיצה, הצילה את חייו. "במקרה כזה צריך לחשוב על זה שניה אחת, ולהחליט מה הכי יעיל. זה לא תמיד אינסטינקטיבי, אבל צריך לשמור על קור רוח ולא להיבהל", אומר סמ"ר (מיל) חלפון.

על פועלו במצב הקשה הוא קיבל את צל"ש מפקד פיקוד הדרום. "אני חושב שתמיד צריך להטיל ספק וללמוד מטעויות, אבל אני יודע שעשינו את המאה אחוז שלנו במקרה הזה. אם לא הייתי עם האנשים שהיו איתי שם בפנים - לא היה לי שום אומץ לעשות דבר ממה שעשיתי".

בצל"ש שקיבל נכתב כי "הראה במעשיו יוזמה, עוצמה נפשית ונחישות ללחום ולבצע את תפקידיו, שהצילו את חיי מפקד היחידה, ועל כן מוענק לו צל"ש מפקד פיקוד הדרום".

"מבחינתי זה לא רק הצל"ש שלי", הוא מדגיש, "הצל"ש הזה הוא גם לכל מי שהיה איתי באותו אירוע". ■

סמ"ר (מיל) ארז חלפון: "תוך כדי שהנמר נוסע, תפסתי את העצם שמתחת לצוואר שלו כדי לעצור את העורק, והרגשתי כל תזוזה וקפיצה. זה הרגיש לי קצת כמו קטע מסרט".

המשכתי לעזור לצוות הרפואי כחובש לצד רופא ופרמדיק בכל מה שאני יכול", משחזר ארז. "לפני שהעלו אותו למטוס עשו לו פעולות רפואיות מצילות חיים כדי לייצב אותו, לרבות הרדמה, ואני בעצם העברתי את השרביט אליהם". יונתן הוטס לבית החולים סורוקה, וארז הצטרף לצוותי הרפואה האחרים במקום כדי להמשיך לעזור ולטפל בשאר הפצועים מהאירוע. רק לאחר שסיימו לטפל בכולם והעלו את הפצועים על יסעור, הבין סמ"ר (מיל) חלפון, ששני לוחמים מהצוות נהרגו. "נשארתי לכד במנחת, כבר עלה הבוקר,

מבני הבתים בהם התמקמו לוחמי היחידה ברצועה היו חלק מקבוצת מבנים נטושים שיצרו את צורת האות ח', כשבאמצע רחבה פתוחה שכל הבתים משקיפים לכיוונה, שכונתה גם "שטח ההשמדה". סמ"ר ארז נשאר עם הצוות שלו, במבנה בו שהו, ואילו צוות אחר יצא למשימה אל עבר היעד, הנמצא בקצה השני של שטח ההשמדה. "הם הגיעו לאזור הבית והבינו שלהיכנס לבית יהיה יותר בטוח, כי שטח ההשמדה מסוכן מדי", הוא מספר. "כשהתקרבו עוד יותר הופעלו עליהם שני מטענים, אז מפקד הצוות שלי החליט שהוא לוקח את הכיתה שלי כדי שנעזור לפנות את הפצועים". שקט השתרר מסביב. כתוצאה מהפיצוצים נפגעו רובם הכמעט מוחלט מאנשי הצוות, והמשימה הפכה לאירוע רב נפגעים. בו מטפלים קודם כל בפציעות הדורשות טיפול מיד. כשחצו את הגבול, קיבל עוז את הטיפול הרפואי שהדקק לו, וסמ"ר ארז המשיך עם מפקד היחידה למנחת המסוקים, כדי לפנות אותו כמה שיותר מהר. "במנחת כבר חיכו לנו צוותים רפואיים, הרופא שהיה שם אמר לי להוציא את האצבעות מנקודת הלחיצה לאט, וראיתי שכמעט ולא נשפך דם מהחור שהיה לו. שמנו לו תחבושת שמעודדת את קרישת הדם,

אותו, ואפילו הצליח לסמן איפה כואב לו. תוך כדי שהנמר נוסע, תפסתי את העצם שמתחת לצוואר שלו כדי לעצור את העורק, והרגשתי כל תזוזה וקפיצה. זה הרגיש לי קצת כמו קטע מסרט".

נקודת לחץ

רק יומיים לפני כן נכנסו לוחמי יחידת "אגוז" לעזה, ואם לפני כן הנסיעה לתוך הרצועה לקחה זמן ממושך, הרי שהנסיעה הזו הייתה קצרה באופן משמעותי. "בנמר חזרה לקח לנו בערך עשרים דקות להגיע לגבול - מה שנראה כמו נצח. לאורך כל הנסיעה על נקודת הלחיצה, עד שכבר לא הרגשתי תחושה באצבעות. הוספתי עוד יד, והידיים שלי התחילו להתמלא דם. כשביקשתי מעוז להזיז תחבושת פתוחה כלשהי שהסתירה לי את החור כניסה של הרסיס על יונתן, הוא השיב לי 'איזה תחבושת?', השבתי לו בחזרה 'זאת שעליו'. לא הבנתי שהוא מתקשה להבין על מה אני מדבר כי הוא ראה רק עם עין אחת. משהבין הוא הזיז אותה, והמשיך לטפל בו ולעשות מה שצריך, כשהוא עצמו פצוע". רק מאוחר מאותו לילה, הבינו לוחמי היחידה את השתלשלות האירועים שהובילה לפיצוץ;

סמ"ר (מיל) ארז חלפון: "בנמר חזרה לקח לנו בערך עשרים דקות להגיע לגבול - מה שנראה כמו נצח. לאורך כל הנסיעה על נקודת הלחיצה, עד שכבר לא הרגשתי תחושה באצבעות. הוספתי עוד יד, והידיים שלי התחילו להתמלא דם".

הפצועים, נורה טיל אר-פי-ג'י מהבית אליו היו אמורים להיכנס החיילים. "חיכונו שיבואו לאסוף אותנו. כשהנמר הראשון הגיע, נכנסנו אני, הפצוע וחבר נוסף מהיחידה, סמ"ר (מיל) עוז כרמי, שנפצע מרסיסים בעין, כשאני עדיין לוחץ על הפציעה עם יד אחת. רק כשהורדנו לפצוע את הקסדה בנמה, הבנתי שזה בעצם מפקד היחידה, אל"ם יונתן רום, ולא הקשר מ"פ. הוא היה בהכרה מלאה וענה על כל מה ששאלתי

ת השקט היחסי שאפף את שכונת סגעייה הפרו שני פיצוצים. כשהתקרב סמ"ר (מיל) ארז חלפון, אז חובש ביחידת "אגוז", אל עבר המקום ממנו נשמע הפיצוץ, במקום זעקות של פצועים, הוא מצא את עצמו בליבה של דממה. "יצאתי לבד ורצתי כמעט חצי מהדרך ליעד עד שראיתי מישהו שוכב על הרצפה, ואנשים מעליו", הוא נזכר, "ניגשתי אל האדם הזה, וביצעתי את הבדיקה ראשונית, כשלתפתי שמעתי מאחורי מישהו צועק 'חובש, חובש'. קמתי מהפצוע, השארתי אותו עם החיילים שהיו איתו, והלכתי אל כיוון מקור הצעקה". בינתיים, הגיעו עוד חיילים מהיחידה והחלו גם הם לעזור ולפנות את שאר הפצועים. "הפצוע השני היה מאחורי - רצתי חזרה אליו וכשהגעתי, מישהו אחר מהצוות שלי, דז כדי לפנות לי מקום. נחשפתי לדמות של מישהו ששוכב על הרצפה עם וסט, כשליד עצם הבריוח יש לו חור וממנו משפירץ דם בלי הפסקה. חשבתי שזה הקשר של המ"פ. אחרי התלבטות של שניות ספורות מה יהיה הכי יעיל לעשות, החלטתי לעשות נקודת לחיצה בצוואר שתעצור את הדימום, ובאמת אחרי כמה רגעים הדימום הפסיק". אלא שזה לא נגמר בכך, ותוך כדי הפינוי וטיפול